

– Imádlak, kedvesem – mondta a karvalyorrú, és gyöngéd csókot lehelt egy korcs kutya ábrázatára, pontosabban a rossz helyre nőtt szemfogára az ebnek. A kutya lihegve elmosolyodott, miközben a gazdája cirógatni kezdte a hátán a bundát.

A metró szemközti székén egy hasonszőrű pasas üldögélt, egy még tüneményesebb állattal. Rémulten konstatáltam, hogy ez a gazdi egyenesen a száját csókolja a kutyájának, és az egy szóval sem tiltakozik. Árva kis vakkantás nem hangzott el, csak a szemközti padon ülő kutyatulajdonos boldog és kielégült sóhajtása.

A karvalyorrú mellett egy tépett hajú fickó üldögélt, pontosabban félig a karvalyorrú, félig a kutya ölében hevert, sárgásbarna ülepe kivillant a szűk farmernadrágból. A karvalyorrú kis híján megsimogatta a kínálkozó bőrdarabot, de aztán lemondott róla, és újabb csókkal boldogította az ebet, aki viszont szagot fogott, és féltékenyen lehuppant a földre. Kiszakította a pórázát a megszeppent gazdi kezéből, és átpártolt a másik kutyatulajdonoshoz, aki egy gyors csókkal pecsételte meg újdonsült barátságukat.

Közben a karvalyorrú kihasználván kutyája pillanatnyi figyelmetlenségét, körülnézett, egy gyors mozdulattal megnyalta az ujját, és becsúszta a kis tépett fejű nadrágjába, aki egy halkat sikoltott, és hálásan nézett a karvalyorrú kissé közel ülő szemeibe. A karvalyorrú a pillantástól és a sikkantástól majd elolvadt, és a vágától pókhálóssá vált szemekkel kezdte méregetni a tépett fejűt, aki egy apró mozdulattal még lejjebb csúszta a nadrágot a fenekéről.

A szemközt ülő kutyatulajdonos méla undorral nézegette a tépett fejűt, miközben felváltva, de ütemesen vakarászta a kutyácskák hátát.

Közben a karvalyorrú félreérthetetlen mozdulattal igazította meg magán a nadrágot, majd továbbra is pókháló szemekkel a szemközti fazont kezdte méregetni. A tépett fejű nadrágjában matató uja egy pillanatra ledermedt, amitől az idegesen felhorkant. Ki a fene mászik már megint bele a délutáni gyönyörömbbe – dühöngött magában, de mikor a szeme megállapodott a szemközti fazonon, le is csillapodott.

A szemközti egyed testhez álló lila csípőnadrágot hordott, és neki is barnás ülepe volt – mint ez kiderült a tenyéryni bőrdarabról, amely hiánytalanul kilógott, elől-hátul. Fehérnemű nyilvánvalóan nem volt rajta. A kutyák ütemesen lihegtek a vakarászó kezek melegétől, majd felváltva le meg fel ugráltak a metró üléseire. Ezt a műveletet mindhárom fazon gyöngéd szeretettel követte.

A karvalyorrú kirántotta az ujját a tépett fejű nadrágjából, és a világ legédesebb mosolyát lőtte a szemközti felé. A mosoly annyira édes volt, hogy azon már rossz állapotú fogai sem tudtak semmit keseríteni. A lila nadrág tulajdonosa fürkészőn benézett a karvalyorrú gondosan szőrtelenített dekoltázsába, és halványan visszamosolygott. Csak annyira húzta el a száját, amennyire kellett. Azaz, belefért egy kis biztatás is.

Közben a tépett fejű visszacsalogatta magához a rossz helyre nőtt szemfogú ebet, és a saját fésűjével rendezgetni kezdte a kutya hátán nőtt szertelen bundát. A kutya a csiklintástól hangosakat nyűszített, de türe a műveletet, valószínűleg nem először követték el a teste ellen ilyen merényletet.

A karvalyorrú elérkezettnek látta az időt arra, hogy ismeretségbe bonyolódjon a lila nadrágos fazonnal, bár az továbbra is tartózkodóan viselkedett, de már korántsem annyira hűvösen, mint az elején.

Karvalyorrú megtudta, hogy a kutyácskát Pussynak hívják, bár ezt a lila nadrágos enyhe rosszállással mondta meg, elvégre ott írja a kutyus nyakörvén a nevet, ország-világ láthatja. – De nagyon édes, mondta a karvalyorrú békítően, két évvel, bár az nem derült ki ebből a megállapításból, hogy kinek is szól, a kutyának, vagy inkább a tulajdonosnak. A tépett fejű azonnal berezonált erre az édesre, és hisztérikusan előrerúgta a lábait, a fenekét pedig fenyegetően kidomborította. A karvalyorrú hirtelen válaszút elé került. A lila nadrágos felhúzott szemöldökkel figyelte a jelenetet. A karvalyorrú a rosszullet hatásán kapdosta a tekintetét a lila nadrág csábító domborulatairól a tépett fejű már ismert, de legalább bevált hajlataira. A lila nadrágos sértetlen elfordította a fejét. Így félprofilból egészen úgy nézett ki, mint Peter O'Toole. Hideg volt, és felettébb kíváncsi. Karvalyorrú mélyre zuhant a csábító erők ásta gödörbe. Idegesen kaparászni kezdett a zsebében, csak hogy kitöltse valamivel ezt az űrt. A tépett fejű idegei közben kezdték felmondani a szolgálatot. Egy evidens mozdulattal még közelebb lökte a fenekét a karvalyorrúhoz, s mi több, a hátával egészen neki is dőlt. Peter O'Toole félprofilja ettől egészen elkomorult, a metró fékezett, ő pedig rántott egyet a Pussy nevű kutyácska pórázán, mert ez utóbbi jobb híján közelebbi ismeretségbe bonyolódott karvalyorrúék kutyájával. A kutyácska egy halkat horkantott, majd egy pillanatra mind a négy lába a levegőbe került. A fojtogatástól a kutya azonnal visszaemlékezett az őt megillető helyre, s a lila nadrágos lábához kushadt, aki aztán egy újabb rántással jelezte, hogy indulás.

Úgy vonultak ki a metró kicsapódó ajtaján, mint Augustus Caesar az ő fényes paripáján valamely megnyert csata helyszínéről. Pussy hirtelenjében akkorára növekedett, mint egy harci mén. A karvalyorrút a sírás fojtogatta, kicsit belerúgott a saját, rossz helyre nőtt szemfogú kutyájába, majd egy gonosz mozdulattal visszadugta az ujját a tépett fejű nadrágjába, aki ettől hálásan felsikoltott. A metró pedig ment tovább.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Márton Evelin

Látó Szépirodalmi Folyóirat